

Water volgens Wouter

Tijd voor belangrijke zaken

Het valt niet mee om altijd te doen wat je je voorneemt. Niet voor niets is het gebruikelijk om elk nieuw jaar weer met goede voornemens te beginnen. Als we die echt zouden uitvoeren zouden we ons bij elke volgende jaarwisseling minder hoeven voor te nemen.

Goede voornemens gaan over wat we belangrijk vinden en over de langere termijn. Maar in de praktijk laten we ons leven gemakkelijk leiden door wat dringend is - de korte termijn. Niet alleen in ons privéleven, ook in ons werk. En dat heeft dus ook invloed op de doelmatigheid die we in de afvalwaterketen weten te bereiken.

Eigenschap 3

Bij het omgaan met doelmatigheid leg ik vaak de link met het boek 'De zeven eigenschappen van effectief leiderschap' van Stephen Covey. Eigenschap 3 luidt 'Belangrijke zaken eerst'. Covey benoemt vier categorieën activiteiten: Belangrijk en dringend, Belangrijk en niet-dringend, Onbelangrijk en dringend en Onbelangrijk en niet-dringend.

Zeker in Rioleringsland, waar veel moet gebeuren en er een tekort aan gekwalificeerd personeel is, wordt onze agenda snel gevuld met dringende zaken. Daar zitten belangrijke zaken bij, zoals het oplossen van urgente problemen en crises, maar ook onbelangrijke zaken. Moeten we op elke vraag direct ingaan? Zijn we bij elk overleg echt nodig? De belangrijke, maar niet-dringende zaken komen zo snel in de verdrukking. Er is altijd wel een reden om ze uit te stellen.

We willen wel ...

Net als bij goede voornemens met Oud en Nieuw hebben we ook bij het maken van

plannen voor de afvalwaterketen steeds hele goede intenties. We willen beter inzicht krijgen in het functioneren van het systeem, maatregelen baseren op werkelijke problemen - niet alleen op sommen, samenwerken met andere partijen en daarbij open alles ter discussie stellen. En we zijn het er over eens dat voor lange termijn doelen de kosten voor de baat uit mogen gaan. Maar... het implementeren van die intenties valt niet mee. Inzicht krijgen kost tijd en we hebben het druk. Verwijzen naar normen en sommen is snel en eenduidiger uit te leggen dan de zachte werkelijkheid. Het geeft een hoop gedoe als je in het kader van samenwerking plannen waarover intern al besloten is weer ter discussie stelt. ("Waarom had je niet in één keer de juiste keuze gemaakt?") En de korte termijn kosten wegen zwaar als er bezuinigd moet worden.

We willen dus wel, maar het komt er vaak niet van. Daar hoeven we ons niet voor te schamen. Uit psychologisch onderzoek blijkt dat de meeste mensen bij korte termijn keuzes kiezen voor quick wins en gemak. Ook als men zich op een hoger abstractieniveau goed bewust is van wat voor de lange termijn nodig is.

Realistische doelen stellen

Plannen maken die we in de dagelijkse praktijk niet kunnen realiseren, is frustrerend.

Voor onszelf en ook voor degenen met wie we samenwerken. Dat betekent niet dat we de lat niet hoog moeten leggen, maar wel dat we realistisch moeten zijn. Er - als we plannen en afspraken maken - even bij stil staan dat de dagelijkse praktijk weerbarstig kan zijn. Expliciet bespreken we dat als we iets belangrijk vinden, dat niet betekent dat we daar ook vanzelf aan toe komen. Vooral als het effect van dat belangrijke pas op langere termijn zichtbaar wordt.

Samen de lat hoog houden

Verantwoording organiseren kan helpen om over de hoge lat te komen. Het is immers ook een menselijk fenomeen dat we tot meer in staat zijn als we verantwoording af moeten leggen aan anderen. Dus niet alleen een plan maken, maar ook expliciet momenten inbouwen waarop partijen elkaar toetsen. En afspreken dat daarbij niet alles met de mantel der liefde wordt bedekt. Bespreek zowel successen als tekortkomingen en stel het plan eventueel bij. Het doel blijft dan realistisch en het engagement levend. Die toetsmomenten mogen niet te ver uit elkaar liggen. Anders krijgen dringende en niet altijd belangrijke zaken snel voorrang.

Laten we elkaar zo helpen om tijd te maken voor belangrijke zaken! ■